

Nr.: G. 02363

A.R. Nr.: 2011/AR/2777

Rep. nr.: 2012/

6878

HET HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

17° kamer,

zetelend in burgerlijke zaken,
na beraad, wijst volgend arrest:

LANGEBODEN OP:

18-10-2012

NIET TE REGISTREREN
DE ONTVANGER BEX J.P.

INZAKE VAN:

1. , met woonstkeuze te :
ZOUTLEEUW,
2. , met woonstkeuze te . ZOUTLEEUW,

appellanten,

beiden vertegenwoordigd door Mr. VAN BORM loco Mr. VAN ASCH Marc, advocaat te 1800 VILVOORDE, Bergstraat 5 ;

Eindarrest
van 16/10/2012

(hoger beroep
ontvankelijk en
gegrond)

TEGEN:

De GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR van de afdeling Ruimtelijke Ordening, Huisvesting, Monumenten en Landschappen voor de provincie Vlaams-Brabant, met burelen te 3000 LEUVEN, Dirk Boutsgebouw, Dietsepoort 6 bus 93,

geïntimeerde,

vertegenwoordigd door Mr. DECLERCQ Philippe, advocaat te 3000 LEUVEN, J.P. Minckelersstraat 33 ;

1. Rechtsmacht van het hof.

Het hof put zijn rechtsmacht uit een verzoekschrift tot hoger beroep dat door en op 4 november 2011 werd neergelegd ter griffie van het hof en waarbij hoger beroep wordt ingesteld tegen een vonnis van 4 oktober 2011 van de beslagrechter in de rechtbank van eerste aanleg te Leuven, waarbij het verzet en derdenverzet van en tegen het invorderen van dwangsommen wordt afgewezen en zij tot de kosten worden veroordeeld.

Het hoger beroep is regelmatig naar vorm en termijn.

2. De rechtspleging voor de eerste rechter.

Op 4 november 2010 dagvaardden en , de GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR van de afdeling Ruimtelijke Ordening, Huisvesting, Monumenten en Landschappen voor de provincie Vlaams-Brabant (hierna "GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR") voor de beslagrechter teneinde hun verzet ontvankelijk en gegrond te horen verklaren en dienvolgens te horen zeggen voor recht dat en zich terecht verzetten tegen het exploit van bevel dd. 21 januari 2009, het verjaringsstuitend bevel dd. 30 juni 2009, het exploit van bevel tot betalen dd. 10 december 2009, het exploit van betekening-bevel voorafgaand onroerend beslag dd. 25 januari 2010 en het proces-verbaal van uitvoerend onroerend beslag dd. 10 februari 2010. Zij vorderden aan de GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR verbod op te leggen het vonnis dd. 18 mei 1987 van de correctionele rechtbank te Leuven en het arrest dd. 16 juni 1988 van het Hof van Beroep te Brussel verder ten uitvoer te leggen onder verbeurte van een dwangsom van 500 € per exploit. Verder, het derdenverzet tegen de beschikking dd. 3 juni 2010 van de beslagrechter te Leuven ontvankelijk en gegrond te verklaren, ondergeschikt te zeggen voor recht dat de dwangsommen na 4 februari 2008

verjaard zijn en de GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR te horen veroordelen tot de kosten.

3. Samenvatting van de feiten.

3.1.

Bij in kracht van gewijsde getreden arrest van het hof van beroep alhier van 16 juni 1988 werd onder meer veroordeeld tot het herstel der plaatsen in de vorige staat binnen de 12 maanden vanaf de uitspraak en tot het betalen van een dwangsom van 500 frank per dag en per constructie bij het niet vrijwillig uitvoeren van het herstel van de plaatsen in de vorige staat.

De GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR werd gemachtigd om van ambtswege tot het herstel van de plaatsen in de vorige staat over te gaan indien dit niet vrijwillig doet.

De GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR werd evenzo gemachtigd de van de herstelling van de plaats in de vorige staat afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door hem gekozen plaats.

werd veroordeeld tot het betalen van alle uitvoeringskosten verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, op eenvoudig vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter.

Hij werd tenslotte veroordeeld tot de gerechtskosten.

3.2.

De hersteltermijn verstreek op 1 juli 1989.

Het vonnis van de correctionele rechtbank te Leuven van 18 mei 1987 en het arrest uitgesproken door de 14de kamer van het hof van beroep te Brussel van 16 juni 1988 werden aan

betekend bij exploit van 26 oktober 2007.

Op 4 februari 2008 werd aan [] een bevel tot betalen betekend voor een bedrag van € 1.485,68 waarvan € 1.189,44 voor 96 dagen dwangsommen.

Op 12 februari 2008 werd uitvoerend roerend beslag gelegd voor 103 dagen dwangsommen (in totaal vermeerderd met de kosten: een bedrag van € 1.770,10).

Op 21 januari 2009 werd andermaal een bevel tot betalen betekend voor de dwangsommen over een periode van 453 dagen, in totaal € 5.612,67.

Op 30 juni 2009 werd een verjaring-stuitend bevel betekend waarbij de dwangsommen worden gevorderd voor een periode van 609 dagen.

Op 10 december 2009 werd andermaal een bevel tot betalen betekend, hierbij werd de dwangsommen opgevorderd van 26 oktober 2007 tot en met 9 december 2009 (in totaal met de kosten een bedrag van € 10.627,26).

Op 25 januari 2010 volgende aan betekening-bevel voorafgaand onroerend beslag voor de dwangsommen tot en met 20 januari 2010 (in totaal € 11.486,65).

Op 10 februari 2010 volgde een proces-verbaal van uitvoerend onroerend beslag zowel lastens [] als lastens zijn echtgenote [] en dit voor een totaalbedrag van € 22.460,33 (het betreft de dwangsommen voor de periode van 26 oktober 2007 tot en met 9 februari 2010).

Op 29 april 2011 werd een verjaring-stuitend bevel tot betalen betekend voor een totaalbedrag van € 34.110,48 (het heeft betrekking op de dwangsommen tot en met 26 april 2011).

4. De vorderingen voor het hof,

[] en [] vorderen de vernietiging van het bestreden vonnis, zij vragen dat hun verzet tegen de exploit van 21 januari 2009, 30 juni 2009, 10 december 2009, 25 januari 2010 en het proces-verbaal van uitvoerend onroerend beslag van 10 februari 2010 zou gegrond

verklaard worden en dat aan de GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR verbod zou opgelegd worden het vonnis van 18 mei 1987 van de correctionele rechtbank te Leuven en het arrest van 16 juni 1988 van het hof van beroep te Brussel verder ten uitvoer te leggen onder verbeurte van een dwangsom van € 500 per exploit. Zij vragen verder het derdenverzet tegen de beschikking van 3 juni 2010 van de beslagrechter te Leuven ontvankelijk en gegrond te verklaren. Ondergeschikt vragen zij voor recht te zeggen dat de dwangsommen na 4 februari 2008 verjaard zijn. Zij vragen de GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR te veroordelen tot de gedingkosten van beide aanleggen.

De GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR vraagt de bevestiging van de bestreden beslissing.

5. Bespreking.

5.1.

De grief die erin bestaat dat een voorafgaand eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid vereist zou zijn is niet ontvankelijk bij gebrek aan belang vermits er te dezen niet tot ambtshalve uitvoering door de GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR is overgegaan.

5.2.

en laten gelden dat de redelijke termijn is overschreden en dat het invorderen van de dwangsommen in deze omstandigheden getuigt van procesrecht misbruik.

Het arrest waarvan de uitvoering wordt gevorderd dateert van 16 juni 1988, de hersteltermijn liep tot 1 juli 1989.

Uit de stukken waarop het hof vermag acht te slaan blijkt niet dat de GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR enig initiatief om de veroordeling tot uitvoering te zien brengen heeft genomen in de periode vanaf 1 juli 1989 tot en met de

datum van betekening van het arrest (exploot van 16 oktober 2007).

Bij gebreke eraan moet vastgesteld worden dat een periode van meer dan 18 jaar is verstreken tussen het moment waarop de veroordeling diende uitgevoerd te zijn en het moment waarop het bestuur een initiatief neemt om de uitvoering van de rechterlijke beslissing te vervolgen.

Geen enkele grondwettelijke of wettelijke bepaling of enig algemeen rechtsbeginsel stelt de administratieve overheid in de uitoefening van haar bevoegdheid vrij van de verplichting voortvloeiend uit de artikelen 1382 en 1383 van het Burgerlijk Wetboek om de door haar fout aan een ander toegebrachte schade te vergoeden. Dit beginsel geldt ook als aan het bestuur verweten wordt onzorgvuldig te zijn opgetreden door, onder meer, na te laten te handelen binnen een redelijke termijn.

De rechterlijke macht is bevoegd om het bestuur te veroordelen tot vergoeding van de schade die een derde lijdt ingevolge zijn onzorgvuldig optreden, zonder daarbij evenwel aan het bestuur zijn beleidsvrijheid te ontnemen en zich in zijn plaats te stellen. Aldus moet zij de beoordelingsvrijheid eerbiedigen die het bestuur de mogelijkheid biedt zelf te oordelen over de wijze waarop het zijn bevoegdheid uitoefent en de meest geschikt lijkende oplossing te kiezen binnen de door de wet gestelde grenzen.

Bij de beoordeling van de redelijketermijneis dient de rechter rekening te houden met de noodwendigheden van het algemeen belang en meer in het bijzonder de verplichting van het bestuur om alle burgers op een zo gelijk mogelijke manier te behandelen.

Van een bestuur, dat een voorbeeldfunctie heeft voor wat de naleving van de rechterlijke beslissingen en toepassing van wettelijke en reglementaire bepalingen betreft mag verwacht worden dat de dossiers volgens de regels van behoorlijk bestuur worden opgevolgd.

Wanneer de burger – zoals te dezen – vaststelt dat het bestuur gedurende een tijdspanne van meer dan 18 jaar geen enkel initiatief neemt, dan mag de burger er volkomen op vertrouwen dat het bestuur verzaakt heeft aan de door de correctionele rechter ingewilligde herstellvordering.

Het verzaken aan een recht wordt inderdaad niet vermoed doch in hoofde van het bestuur geeft het blijk van een foutief gedrag (onbehoorlijk bestuur) om in een tijdspanne van meer dan 18 jaar de veroordeelde in de waan te laten dat de uitvoering niet vervolgd wordt om ze dan plots - zonder dat daartoe een aanwijsbare reden wordt voor aangebracht - wel te vervolgen.

In tegenstelling tot hetgeen de GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR voorhoudt is er te dezen wel een "gedoogsignaal" van meer dan 18 jaar.

Dergelijke houding is niet te rijmen met deze van een degelijk functionerend bestuur, dergelijke houding maakt een procesrechtsmisbruik uit.

5.3.

Artikel 6.1.1 laatste lid van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van toepassing vanaf 1 september 2009 stelt:

"een herstellvordering die door de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen is ingesteld op grond van de instandhouding van handelingen, kan vanaf 1 september 2009 niet langer worden ingewilligd indien deze instandhouding op het ogenblik van de uitspraak niet meer strafbaar is gesteld"

Artikel 6.1.2. van dezelfde codex stelt:

"artikel 6.1.1, derde lid, toegevoegd bij decreet van 4 juni 2003 en gedeeltelijk vernietigd bij arrest nr. 14/2005 van 19 januari 2005 van het Grondwettelijk Hof, wordt geïnterpreteerd als volgt:

Deze bepaling heft de strafbaarstelling van de vermelde instandhoudingsmisdrijven op".

In het arrest van 3 februari 2011 heeft het Grondwettelijk Hof als antwoord op een prejudiciële vraag onder meer het volgende geantwoord:

"B.1.3.2. Uit de eerste zin van artikel 6.1.1, derde lid, van de VCRO volgt dat het in stand houden van stedenbouwmisdrijven in andere dan ruimtelijk kwetsbare gebieden niet meer strafbaar is sinds 22 augustus 2003, datum van inwerkingtreding van het voormelde artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003. Zoals het Hof deed opmerken in het voormelde arrest nr. 14/2005, was het de bedoeling van artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 om

een stedenbouwmisdrijf niet langer te beschouwen als een voortdurend misdrijf en de strafbaarstelling van de instandhouding te schrappen (Parl. St., Vlaams Parlement, 2002-2003, nr. 1566/7, p. 38).

In ruimtelijk kwetsbare gebieden blijft zowel het in stand houden als het uitvoeren of voortzetten van stedenbouwmisdrijven strafbaar. Het strafbare « uitvoeren of voortzetten » wordt hierna oprichtingsmisdrijf genoemd.

B.1.3.3. Artikel 6.1.1, derde lid, van de VCRO (voorheen artikel 146, derde lid, van het DRO) moet in samenhang worden gelezen met artikel 6.1.2 van de VCRO (voorheen artikel 184 van het DRO), zoals ingevoegd bij artikel 83 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid.

Aldus heeft de decreetgever duidelijk gemaakt dat artikel 146, derde lid, van het DRO (« De strafsancie voor het instandhouden van inbreuken [...] geldt niet voorzover [...] ») niet enkel beoogt een grond tot strafuitsluiting in te voeren, maar ook een einde te maken aan de strafbaarstelling van het in stand houden van stedenbouwmisdrijven in andere dan ruimtelijk kwetsbare gebieden.»

Bij arrest van hetzelfde Hof van 18 mei 2011 wordt daaraan toegevoegd:

“B.4.2. Zoals het Hof reeds deed opmerken in zijn arresten nrs. 94/2010, 113/2010, 2/2011 en 22/2011, heeft de Vlaamse decreetgever met artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, dat thans is opgenomen in artikel 6.1.1, derde lid, van de VCRO, in het raam van zijn appreciatiemarge geoordeeld dat het in stand houden van een wederrechtelijke situatie in andere dan ruimtelijk kwetsbare gebieden niet meer als een voortdurend misdrijf moest worden aangemerkt. Uit de in B.1.4.2 geciteerde parlementaire voorbereiding van het in het geding zijnde artikel 6.1.1, vierde lid, van de VCRO, blijkt dat de decreetgever het bovendien maatschappelijk niet meer verantwoord achtte dat alsnog het herstel in de vroegere toestand zou worden ingewilligd op vraag van de stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen.

Nu hij het in stand houden van stedenbouwmisdrijven in andere dan ruimtelijk kwetsbare gebieden niet langer strafbaar acht, vermocht de decreetgever in redelijkheid te oordelen dat het in het algemeen belang was verantwoord om ook te vermijden dat hangende publieke herstellvorderingen nog zouden worden ingewilligd met ingang van 1 september 2009, datum van inwerkingtreding van het decreet van het Vlaamse Gewest van 27 maart 2009.”

Bij arrest van 31 mei 2011 voegt hetzelfde Hof daar nog aan toe:

“B.2.1. Het Hof wordt verzocht om artikel 6.1.1, vierde lid, van de VCRO te toetsen aan artikel 16 van de Grondwet en aan artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, al dan niet in samenhang gelezen met het wettigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

De vraag is of « het eigendomsrecht van de door de instandhouding van een illegale constructie benadeelde derde » wordt geschonden doordat met artikel 6.1.1, vierde lid, van de VCRO wordt verhinderd dat een tijdig ingestelde « publieke » herstellvordering die steunt op het in stand houden van stedenbouwmisdrijven, nog zou worden ingewilligd na 1 september 2009.

B.2.2. Artikel 16 van de Grondwet bepaalt :

« Niemand kan van zijn eigendom worden ontzet dan ten algemenen nutte, in de gevallen en op de wijze bij de wet bepaald en tegen billijke en voorafgaande schadeloosstelling ».

Artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bepaalt :

« Alle natuurlijke of rechtspersonen hebben recht op het ongestoord genot van hun eigendom. Niemand zal van zijn eigendom worden beroofd behalve in het algemeen belang en met inachtneming van de voorwaarden neergelegd in de wet en in de algemene beginselen van het internationaal recht.

De voorgaande bepalingen zullen echter op geen enkele wijze het recht aantasten dat een Staat heeft om die wetten toe te passen welke hij noodzakelijk oordeelt om toezicht uit te oefenen op het gebruik van eigendom in

overeenstemming met het algemeen belang of om de betaling van belastingen of andere heffingen en boeten te verzekeren ».

Aangezien die internationaalrechtelijke bepaling een draagwijdte heeft die analoog is met die van artikel 16 van de Grondwet, vormen de erin vervatte waarborgen een onlosmakelijk geheel met diegene die zijn ingeschreven in die grondwetsbepaling, zodat het Hof, bij zijn toetsing van de in het geding zijnde bepalingen, rekening houdt met de eerstgenoemde.

B.2.3. Vermits er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 16 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, ten opzichte van de stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, aan wie de bevoegdheid is verleend om een herstellvordering in te stellen - die overheden treden te dezen immers niet in rechte als « benadeelde derden » ter behartiging van enig eigendomsrecht -, kan ervan worden uitgegaan dat met de « benadeelde derde » in de prejudiciële vraag de persoon wordt bedoeld die hinder zou ondervinden van de instandhouding van een stedenbouwmisdrijf, inzonderheid als eigenaar van een aanpalend perceel.

B.2.4. De in de vraag bedoelde « publieke » herstellvordering wordt door de stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen ingesteld in het algemeen belang, met het oog op het vrijwaren van de goede ruimtelijke ordening.

Artikel 6.1.1, vierde lid, van de VCRO staat er niet aan in de weg dat de door de instandhouding van de illegale constructie benadeelde derde zijn private belangen behartigt, inzonderheid als eigenaar van een aanpalend perceel. Hij kan nog steeds een vordering instellen om de schade die hij zou lijden te doen ophouden door een herstel in natura of minstens om zich te doen vergoeden voor situaties die een quasi-delictuele fout blijven uitmaken.

Voorts blijft de publieke herstellvordering mogelijk ten aanzien van oprichtings- en instandhoudingsmisdrijven in ruimtelijk kwetsbare gebieden alsook in die gevallen waarin die vordering nog kan worden gegrond op oprichtingsmisdrijven in andere dan ruimtelijk kwetsbare gebieden.

De benadeelde derde verliest een voordeel wanneer hij zich had aangesloten bij de door de stedenbouwkundig inspecteur ingestelde herstellvordering en die herstellvordering als gevolg van de in het geding zijnde bepaling niet langer kan worden ingewilligd. Het verlies van dat voordeel heeft evenwel geen betrekking op het eigendomsrecht van de benadeelde derde, maar op zijn procesrechtelijke situatie als gevolg van zijn keuze om niet zelf zijn private belangen te behartigen en zich louter aan te sluiten bij de publieke herstellvordering. In voorkomend geval staat het aan de benadeelde derde om alsnog zijn private belangen, met inbegrip van zijn eigendomsrecht, te doen gelden.

De door de illegale constructie benadeelde derde wordt door artikel 6.1.1, vierde lid, van de VCRO derhalve niet geraakt in zijn eigendomsrecht zoals dat wordt gewaarborgd bij artikel 16 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.2.5. De toetsing aan het wettigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, in samenhang gelezen met de voormelde referentienormen, leidt niet tot een andere conclusie.”

Uit deze antwoorden van het Grondwettelijk Hof op diverse prejudiciële vragen blijkt dat het de wil van de decreetgever is geweest om het misdrijf van in stand houden van een illegale constructie niet alleen niet meer strafbaar, maar ook niet meer vervolgbaar te stellen vanaf 22 augustus 2003, datum van inwerkingtreding van artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003.

Ingevolge de gedeeltelijke vernietiging door een arrest van het Arbitragehof van 19 januari 2005 (arrest 14/2005) voorzag artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 sedert de publicatie van 31 januari 2005:

“De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden”.

5.4.

Hieruit volgt dat geruime tijd voorafgaand aan de datum waarop te dezen de tenuitvoerlegging van de herstelmaatregel daadwerkelijk door de GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR is vervolgd (de betekening van het correctioneel vonnis en het navolgend strafrechtelijk arrest dat de herstelmaatregel als sanctie inhoudt dateert van 26 oktober 2007) de decreetgever het in stand houden van illegale werken niet langer vervolgbaar stelde zodanig dat er ook – behoudens met miskennis van het vertrouwensbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur - geen enkele rechtsgrond meer voorhanden was om de GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR toe te laten op dat moment nog daden van tenuitvoerlegging te stellen.

Door zulks toch te doen schendt de GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR het rechtmatig vertrouwen van de burger en schendt hij de rechtszekerheid. Dit maakt een fout uit die in causaal verband staat met de schade die de burger lijdt doordat hij alsnog vervolgd wordt.

Het foutieve gedrag is te dezen geaccentueerd door het stilzitten van het bestuur gedurende meer dan 18 jaar ná het verstrijken van de hersteltermijn.

5.5.

Het hof, als appelrechter van de beslagrechter, oordeelt over de actualiteit van de titel.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur sluiten het recht op rechtszekerheid in, wat onder meer inhoudt dat de burger moet kunnen vertrouwen op de openbare diensten en erop moet kunnen rekenen dat zij regels in acht nemen en een standvastig beleid volgen dat de burger niet anders kan opvatten. ~~Het recht op rechtszekerheid~~ kan echter door de burger niet worden ingeroepen indien dat beginsel leidt tot een beleid dat tegen de wettelijke bepalingen ingaat.

De beslagrechter gaat daarbij na in welke mate het gedurende meer dan 18 jaar stilzitten van het bestuur, waarop de rechtszoekende steunt tot staving van de door hem ingeroepen rechtszekerheid in zijn hoofde redelijke verwachtingen heeft gecreëerd.

Bij het onderzoek naar de actualiteit van de titel waarop het bestuur steunt om een veroordeling uit te voeren, stelt het hof op grond van de vereiste van rechtszekerheid vast dat de vervolging in het concrete geschil zoals het aan het hof te dezen is onderworpen (te weten de tenuitvoerlegging van een rechterlijke beslissing tot herstel daterende van 16 juni 1988 en slechts voor de allereerste maal in uitvoering gesteld na betekening van 16 oktober 2007, daar waar reeds verschillende jaren voor de eerste daad van tenuitvoerlegging het misdrijf van in stand houden niet meer strafbaar is gesteld en alle vorderingen tot herstel vervallen zijn) de actualiteit van de titel aantast.

De beslagrechter is bevoegd om te onderzoeken of de schuldvordering die uit de uitvoerbare titel blijkt niet is tenietgegaan na het ontstaan van de titel, in welk geval de tenuitvoerlegging onrechtmatig is. Door zulks te doen, raakt hij niet aan de materieelrechtelijke verhouding tussen de partijen, maar beslecht hij slechts het gerezen executiegeschil (Art. 1395 en 1489 Ger.W.) .

Te dezen is – ingevolge het foutief gedrag van de GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR – de titel niet meer actueel.

Het toch verder zetten van de uitvoering op basis van deze (niet meer actuele titel) maakt een misbruik van procesrecht uit.

Dit misbruik wordt gesanctioneerd door de titel zijn actualiteit en uitvoerbaarheid te ontzeggen.

5.6.

werd niet veroordeeld door de strafrechter. Haar derdenverzet is gegrond.

6. Beslissing.

De titel waarvan de GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR de tenuitvoerlegging vervolgt, was niet meer actueel sedert 16 oktober 2007. De titel kon niet (meer) en kan niet meer als een rechtsgeldige basis dienen voor een gedwongen tenuitvoerlegging.

Deze situatie is immers ongewijzigd.

Alle uitvoeringsmaatregelen op basis van een niet rechtsgeldige titel (niet meer actueel) moeten ongedaan gemaakt worden.

Het hoger beroep is gegrond.

De GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR dient tot de kosten van beide aanleggen veroordeeld te worden.

7. De kosten.

Overeenkomstig de wet van 21 april 2007 en het KB van 26 oktober 2007 wordt de rechtsplegingvergoeding begroot op de basisvergoeding van € 1.320.

Het is niet zo dat ten laste van de GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR geen rechtsplegingvergoeding kunnen toegekend worden aan de wederpartij.

Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 43/2012, 8 maart 2012 leidt niet tot een andere gevolgtrekking.

Dit arrest bepaalt dat artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, vóór de inwerkingtreding van de wet van 21 februari 2010, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt in zoverre een rechtsplegingsvergoeding ten laste van het Vlaamse Gewest kan worden gelegd wanneer de stedenbouwkundig inspecteur in het ongelijk wordt gesteld bij zijn voor de burgerlijke rechtbank ingestelde herstellvordering.

Dit arrest heeft betrekking op de positie van de stedenbouwkundige inspecteur in het kader van de strafvordering. Dit arrest is invloedloos op het vlak van een burgerlijke vordering die ingesteld wordt voor de beslagrechter en die niet betrekking heeft op het uitvoeren van de herstellvordering doch enkel betrekking heeft op een executiegeschil.

OM DEZE REDENEN,**HET HOF,**

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 betreffende het gebruik der talen in gerechtszaken,

Gelet op artikel 755 Gerechtelijk Wetboek,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond,

Doet het bestreden vonnis teniet behalve in zover het de vordering ontvankelijk heeft verklaard en de kosten deels heeft begroot,

Opnieuw recht doende voor het overige:

- verklaart het verzet van en
tegen :
 - het exploit van bevel d.d. 21 januari 2009,
 - het verjaringstuitend bevel d.d. 30 juni 2009,
 - het exploit van bevel tot betalen d.d. 10 december 2009,
 - het exploit van betekening-bevel voorafgaand onroerend beslag d.d. 25 januari 2010 en
 - het proces-verbaal van uitvoerend onroerend beslag d.d. 10 februari 2010,

gegrond;

- legt aan de GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR verbod op om het vonnis d.d. 18 mei 1987 van de correctionele rechtbank te Leuven en het arrest d.d. 16 juni 1988 van het hof van beroep te Brussel verder ten uitvoer te leggen;

- verklaart het derdenverzet tegen de beschikking d.d. 03 juni 2010 van de beslagrechter te Leuven ontvankelijk en gegrond;

Veroordeelt de GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR tot de kosten van beide aanleggen, wat de eerste aanleg betreft vereffend op 226,07 euro (kosten verzet en derdenverzet) + 1.320 euro rechtplegingvergoeding, en wat het hoger beroep betreft, vereffend op 186 euro rolrechten + 1.320 euro rechtsplegingvergoeding.

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare burgerlijke terechtzitting van de **zeventiende kamer** van het hof van beroep te Brussel op **16 oktober 2012**.

Dhr. M. Bosmans, alleenzetelend Raadsheer;
Mevr. B. Heymans, Griffier.

B. Heymans

M. Bosmans